

Namaste!

Sitter här mitt i julstöket hemma hos mamma och pappa och tänker tillbaka på min fantastiska resa till Nepal.

Först av allt vill jag tacka Himalayas och kanske världens bästa trekking företag Questropix Adventures med Saran Subba i ledningen. Om ni vill åka till Nepal och få ut maximalt av er resa; känna er trygga och njuta av platser som man som turist "normalt sett" inte får chansen att se, ja då ska ni boka er resa hos Questropix. Ni kommer inte att ångra er!

Jag som själv är guide i grunden är nog rätt krävande som kund men jag har verkligen ingenting att klaga på. Allt sköttes galant och med en passion, kunskap, glädje och omsorg som är utöver det vanliga.

Min trekking i Nepal blev till två. En till Mount Everest Base Camp samt bestigning av Kala Pathar och Island Peak och en till Renjo La Pass och Gokyo. Båda var fantastiska på sitt sätt. Dessutom så fick jag lära känna städerna Kathmandu & Pokhara, också med hjälp av Questropix personal.

Nepal är ett fascinerande land. Så vackert och orört på vissa ställen och så kaotiskt på andra. Kathmandu är en stad med otroligt många fattiga människor, barn på gatan, lösgående heliga kor, vilda hundar, myller av bilar och motorcyklar och fullt av avgaser. Ofta får man ha en sjal för munnen när man åker bil för att det inte ska sticka allt för mycket i halsen. Mitt bland allt detta så går kvinnor, gudomligt vackra, i färgglada saris. Bakom murarna hittar man stora palats och vackra trädgårdar och plötsligt ser man en helt vanlig Golden Retriever i koppel!! Färgsprakande böneflaggor vajar vackert mot den blå himlen och lyfter man blicken och blickar ut över horisonten så ser man vid klart väder Himalaya med sina snöklädda toppar och plötsligt så kan den kaotiska staden tyckas vara vacker.

Om man tar flyget till Lukla och Khumbu regionen där bl a Mount Everest ligger så ser livet helt annorlunda ut. Människorna är inte rika men har tak över huvudet och mat för dagen. De har rosiga kinder och ögon som tindrar. Barnen leker med pinnar och kottar. Hundarna är välmående och pälsarna glänser - de tillhör någon som bryr sig om dem. Tuppar och höns vandrar fritt på stigarna genom byarna och hästar och Yakar har bytt ut bilarna och motorcyklarna. Det finns inga fordon alls i detta område!

Människorna är mycket vänliga och skrattar gärna. Vyerna är makalösa och inga foton eller filmer i världen kan beskriva hur storslagen och vacker naturen är. Man rörs till tårar fler än en gång under en sådan här vandring. Men det är inte bara den känsliga delen av själen som berörs. Nyfikenheten och äventyrshormonerna kokar när man ser dessa häftiga toppar och är man inte där för att klättra så blir man nog bra sugen.

Bestigningen av Island Peak var en bekräftelse på att "jag kan om jag vill" och känslan av att stå där på toppen vill jag gärna uppleva ännu en gång. Drömmen om högre toppar har till mammas förskräckelse redan infunnit sig...

Mycket tack vare våra guider så höll jag mig oerhört frisk under resan. Ingen magsjuka eller höjdsjuka vilket är väldigt vanligt på dessa vandringar. Guiderna tipsade redan från början vad jag kunde äta och inte och när magen tillslut vant sig vid bakterierna så lättade de på restriktionerna. Efter halva resans gång åt jag mer eller mindre allt som guiderna åt. Vi acklimatiserade oss långsamt och stressade inte upp på hög höjd vilket gjorde att kroppen hann med. Ingen huvudvärk eller andra symtomen kände jag av. Detta gjorde vandringen betydligt mer njutbar.

För er som undrar om jag kommer åka tillbaka är svaret självklart - JA! I oktober bär det av igen. Är det någon som vill vandra till Mount Everest Base Camp och/eller bestiga Island Peak med mig så är det bara att hojta till! En del av guiderna skämtade och sade att jag måste nog vara född i Himalaya, jag mådde och trivdes så bra där. Det stämmer nog. Det känns i alla fall som om jag har en liten familj där borta.

När det var dags att gå på flyget hem från Lukla efter min andra och för denna gång sista vandring i Himalaya så lade en av bärarna en kata (en sjal i silke som man kan få som en välkomst/avskeds/lycka till present) runt min hals med orden "Namaste Diddi!" vilket betyder "Farväl syster!"

God Jul & Gott Nytt År!
Christina